

دوشنبه 3 دی 1397-16 ربیع الثانی 1440-24 دسامبر 2018

عملیات کربلای چهار (1365 ش)

عملیات کربلای چهار (1365 ش)

عملیات کربلای چهار در چنین روزی از سال ۱۳۶۵ هجری شمسی در منطقه عملیاتی غرب اروندرود آغاز گردید. تصمیم برای یک **رلم&** سره کردن کار جنگ با اجرای عملیات بزرگ در سال ۱۳۶۵ ش تلاش سپاه پاسداران را برای طراحی عملیات کربلای ۴ در منطقه ابوالخصیب و شلمچه با هدف رسیدن به دروازه های بصره، در پی داشت. جنگ شهر ها در سطح گسترده، حمله به مراکز اقتصادی، صنعتی و نفتی فشار فوق العاده ای را بر کشور وارد ساخته و به **رلم&** ویژه، کاهش بسیار زیاد قیمت نفت تا مرز ۵،۵ دلار در هر بشکه موجب تشدید این فشار ها شده بود. همراه با این فشار ها، تحرک جدید دشمن در عرصه زمینی که پس از اشغال اراضی کشور در آغاز جنگ برای نخستین **رلم&** بار صورت می گرفت، جبهه خودی را تحت فشار قرار داده بود. در چنین شرایطی، براساس راهبرد نظامی ارائه شده از سوی سپاه پاسداران انقلاب اسلامی به مسئولان کشور برای نیل به پیروزی در جنگ باید در جبهه جنوب، جاده های شمالی و جنوبی بصره و نیز در جبهه شمالی جاده های مواصلاتی کرکوک به بغداد، قطع و یا تهدید شوند تا صدور نفت عراق به خارج کاملاً قطع گردد و سپس حرکت اصلی به سمت بغداد شروع شود. بر همین اساس، محاصره و سپس تصرف شهر بصره به **رلم&** عنوان هدف عملیات اصلی سپاه پاسداران در سال ۱۳۶۵ ش مورد توجه قرار گرفت. از دیگر ویژگی هایی که باعث انتخاب این منطقه برای عملیات شد، عوارض موجود در زمین غرب اروند در منطقه ابوالخصیب بود، زیرا وجود نهر ها، نخلستان ها و کانال های کشاورزی و نیز عدم وجود استحکامات در منطقه پتروشیمی تا بصره این منطقه را قابل تصرف و پدافند می نمود. هم **رلم&** چنین، به **رلم&** دلیل آن **رلم&** که دو جناح منطقه عملیاتی از شمال به آبرگفتگی شلمچه و کانال ماهی و از جنوب به خور زبیر و زمین های باتلاقی اطراف آن محدود شده بود، قدرت تحرک دشمن ضعیف برآورد می شد. مزیت دیگر منطقه عملیاتی، واگذاری مسئولیت حفاظت و اداره آن به سپاه های سوم و هفتم عراق بود. این مسئله، با توجه به مانور عملیات که نفوذ از میان خط حد دو سپاه بود، یکی از ویژگی های برجسته منطقه عملیاتی به **رلم&** شمار می رفت. مانور در این عملیات، نقش اساسی و تعیین کننده ای داشت چرا که تجربه عبور از عرض رودخانه اروند در عملیات والفجر ۸ این **رلم&** بار می بایست در طول رودخانه انجام می گرفت و این عبور که خود تاکتیک ویژه و ابتکار عملیات به **رلم&** شمار می رفت، در صورت تحقق جنبه های دیگر آن شامل شکستن خط، پاک **رلم&** سازی، نفوذ در عمق و تسلط بر چند راه ورودی شهر بصره می شد، تحول عظیمی در جنگ ایجاد می کرد، از این **رلم&** رو از اردیبهشت تا مهر ۱۳۶۵ ش و سپس آذرماه همان سال بحث های مختلف و طرح های گوناگونی ارائه شد، ولی به **رلم&** دلیل معایب آن ها منتفی گردید تا این **رلم&** که پس از یک دور بحث، طرحی تصویب شد که مورد توافق کلیه فرماندهان بود. در جلسه ۱۶ مهر ۱۳۶۵ ش پس از بحث و گفت و گو، سرانجام فرماندهان یگان ها مانور عملیاتی از پنج ضلعی در شلمچه تا جزیره سهیل در مقابل جزیره مینو را پذیرفتند. آن ها پذیرفتند که زمین شلمچه بر زمین مقابل جزیره مینو ترجیح دارد. هم **رلم&** چنین، اهمیت زمین دو طرف اروند و ابوالخصیب و نیز تاکتیک ویژه برای عبور از تنگه مورد قبول واقع شد. از نیمه دوم مهرماه، کار آماده سازی منطقه عملیات با جدیت پیگیری شد. در حین این پیگیری و پیشبرد امور، بحث مانور باز هم مطرح شد و سرانجام در آذرماه فرمانده سپاه با دریافت نظرات و مسائل جدید طی جلسه ای با هاشمی رفسنجانی، خط جدید کاری را به نیروی زمینی سپاه ابلاغ کرد. مطابق آخرین تصمیم گیری و جمع بندی وضع موجود برای انجام عملیات کربلای ۴، چهار زمین شلمچه، ابوالخصیب، منطقه مقابل جزیره ام الرصاص و جزیره مینو انتخاب شد. این عملیات می بایست در ساعت ۲۲:۳۰ در تاریخ سوم دی **رلم&** ماه سال ۱۳۶۵ هجری شمسی آغاز شود. به **رلم&** همین خاطر، غواص های خودی ساعاتی قبل به درون آب رفته و به سمت خط دشمن حرکت کردند. در این میان، نیروهای دشمن که کاملاً آماده و هوشیار بودند ضمن پرتاب منور، با تیربار و خمپاره به طرف نیروهای خودی شلیک می کردند. در مجموع، عملیات خارج از کنترل و هدایت فرماندهی قرار گرفته بود و قبل از هر دستوری، یگان ها با توجه به نوع وضعیت و هوشیاری و عکس **رلم&** العمل دشمن به **رلم&** محض رسیدن به ساحل، درگیری را آغاز می کردند. در این حال، رمز عملیات - یا محمد (ص) - حدود ساعت ۲۲:۴۵ اعلام شد و نیروهای عمل **رلم&** کننده فقط توانستند در جزایر سهیل، قطعه، ام **رلم&** الرصاص، ام **رلم&** البابی و بلجانبه نفوذ کنند و در بعضی مناطق نیز به **رلم&** صورت موضعی رخنه نمایند. در مقابل، نیروهای دشمن با پرتاب پی **رلم&** در پی منور و اجرای چند مورد بمباران کنار نهر عرایض (عقبه برخی از یگان ها) و هم **رلم&** چنین اجرای آتش مؤثر روی رودخانه اروند، عملاً سازمان غواص ها و نیز نیروهای موج دوم و سوم را به هم زد؛ به **رلم&** طوری **رلم&** که نیروهای یگان های مجاور بعضاً پراکنده شده و اغلب نمی توانستند روی هدف عمل نمایند. یکی از مناطق حساس عملیات، جزیره ام **رلم&** الرصاص و نوک بوارین بود که به **رلم&** رغم تلاش بسیاری که برای تصرف آن انجام شد، به **رلم&** خاطر هوشیاری دشمن امکان ادامه درگیری از میان

سوم دی ماه به عنوان روز ثبت احوال در تقویم رسمی کشور وارد شد با تصویب شورای شورای فرهنگ عمومی کشور سوم دی ماه به عنوان روز ثبت احوال در تقویم رسمی کشور وارد شد. این روز اولین شناسنامه ایرانی صادر شد. ثبت احوال بصورت یکپارچه و منسجم در جهان مربوط به قرن نوزدهم میلادی است. در ایران همزمان با نوسازی و مدرنیزاسیون و نیاز به شناسایی اتباع جهت ایجاد ارتش منظم، اخذ مالیات و... تاسیس ثبت احوال در دستور کار قرار گرفت از این رو در جلسه مورخه 30 آذر ماه 1297 هجری شمسی به تصویب هیات وزیران رسید و با صدور اولین شناسنامه برای دختری به نام فاطمه ایرانی در تاریخ 3 دیماه 1297 در تهران فعالیت خود را آغاز کرد. تا قبل از سال 1295 هجری شمسی ثبت وقایع حیاتی از جمله ولادت و وفات براساس اعتقادات مذهبی و سنت های رایج در کشور، با نگارش نام و تاریخ ولادت مولود در پشت جلد کتب مقدس از جمله قرآن مجید به عمل می آمد و از افراد متوفی نیز جزء نام و تاریخ وفات آنان که بر روی سنگ قبر ایشان نگاشته می شد اثری مشاهده نمی گردید. با گسترش فرهنگ و دانش بشری و نیز توسعه روز افزون شهرها و روستاها و افزایش جمعیت کشور، نیاز به سازمان و تشکیلاتی برای ثبت وقایع حیاتی ضرورتی اجتناب ناپذیر می نمود. به تدریج فکر تشکیل سازمان متولی ثبت ولادت و وفات و نیز صدور شناسنامه برای اتباع کشور قوت گرفت. ابتدا سندی مشتمل بر 41 ماده در سال 1297 هجری شمسی به تصویب هیات وزیران رسید و اداره ای تحت عنوان اداره سجل احوال در وزارت داخله (کشور) وقت به وجود آمد؛ پس از تشکیل این اداره اولین شناسنامه به شماره 1 در بخش 2 تهران در تاریخ 16 آذر 1297 هجری شمسی به نام فاطمه ایرانی صادر گردید. پس از این دوره اولین قانون ثبت احوال مشتمل بر 35 ماده در خرداد سال 1304 هجری شمسی در مجلس شورای ملی وقت تصویب شد. براساس این قانون مقرر گردید کلیه اتباع ایرانی در داخل و خارج از کشور باید دارای شناسنامه باشند. سه سال پس از تصویب اولین قانون ثبت احوال یعنی در سال 1307 هجری شمسی قانون جدید ثبت احوال مشتمل بر 16 ماده تصویب گردید. براساس این قانون وظیفه جمع آوری آمارهای مختلف نیز به اداره سجل احوال محول گردید، به همین جهت نام این اداره نیز به اداره احصائیه و سجل احوال تغییر یافت. از آن تاریخ به تناسب شرایط زمانی تغییر و تحولات بوجود آمده در کشور و با احساس عدم تناسب قوانین موجود با نیازهای جامعه، قانون ثبت احوال نیز به دفعات مورد تجدید نظر، تغییر و اصلاح قرار گرفت. متعاقباً در اردیبهشت سال 1319 قانون نسبتاً جامع و کاملی مشتمل بر 55 ماده تصویب گردید و پس از آن آئین نامه مربوط به این قانون نیز در همان سال مشتمل بر 131 ماده به تصویب رسید. این قانون به جهت جامعیت نسبی قریب 36 سال پایدار ماند. پس از گذشت این زمان در تیر ماه 1355 قانون جدید ثبت احوال مشتمل بر 55 ماده به تصویب رسید و سپس به موجب اصلاحیه دی ماه سال 1363 مجلس شورای اسلامی در برخی از مواد اصلاحاتی صورت گرفت و تاکنون نیز این قانون به قوت خود باقی مانده است. در یک نگاه اجمالی سیر قانونگذاری درخصوص ثبت احوال را اینگونه می توان دسته بندی نمود: 1- تهیه تصویب نامه ثبت احوال در سال 1297 مشتمل بر 41 ماده 2- تهیه و تصویب قانون سجل احوال در تاریخ 1304/3/14 مشتمل بر 4 فصل و 35 ماده 3- تهیه و تصویب نظام نامه اداره کل احصائیه و ثبت احوال توسط هیات وزیران در 1314/11/20 مشتمل بر 196 ماده و تعیین تشکیلات دفاتر و ادارات ثبت احوال در شهرستانها 4- تهیه و تصویب قانون اصلاح قانون ثبت احوال در اردیبهشت سال 1319 مشتمل بر 5 باب و 55 ماده 5- تهیه و تصویب آئین نامه قانون ثبت احوال سال 1319 مشتمل بر 131 ماده 6- تهیه و تصویب قانون ثبت احوال در تیرماه سال 1355 7- اصلاح و بازنگری قانون ثبت احوال توسط مجلس شورای اسلامی در تاریخ 1363/10/18 8- تصویب آئین نامه طرز رسیدگی هیاتهای حل اختلاف موضوع ماده 3 قانون ثبت احوال 9- تصویب قانون تخلفات، جرائم و مجازاتها مربوط به اسناد سجلی و شناسنامه توسط مجمع تشخیص مصلحت نظام در سال 1370 همزمان با تغییر و تصویب قوانین جدید، تشکیلات ثبت احوال نیز کاملتر گردید. این سازمان تا سال 1310 تنها دارای 94 اداره در تهران و شهرستانها بود. در سال 1308 ثبت ولادت و صدور شناسنامه برای اتباع ایرانی مقیم خارج از کشور به سفارتخانه ها و نمایندگی های ایران در خارج از کشور محول شد. در سال 1337 نیز قسمت آمار از ثبت احوال منفک و تحت عنوان اداره کل آمار عمومی ادامه فعالیت داد. تشکیلات جدید ثبت احوال نیز پس از این جدایی به اداره کل ثبت احوال تغییر نام یافت. سرانجام با تصویب قانون تقسیمات کشوری ادارات استانی و شهرستانی این سازمان نیز گسترش یافت و عنوان آن نیز به سازمان ثبت احوال کشور تغییر یافت. سازمان ثبت احوال کشور به دلیل دراختیار داشتن اسناد هویت و تابعیت فردی و آمارهای حیاتی یکی از ارکان مهم حکومت تلقی می شود. ارائه خدمات عمومی به آحاد مردم و اطلاعات ویژه جمعیتی به ارکان حکومت از ویژگی های اختصاصی و انحصاری این سازمان است. در حال حاضر سازمان مذکور برای انجام ماموریت های محوله، تشکیلاتی به شرح ذیل دارد: حوزه ریاست، 3 معاونت (امور سجلی، آمار و انفورماتیک و اداری و مالی) و 6 اداره کل (امور حقوقی، سجلی و پژوهش، ثبت احوال امور خارجه، خدمات ماشینی، اموراداری و امور مالی)، 6 دفتر ستادی (دفتر آمار و اطلاعات جمعیتی، دفتر توسعه و فن آوری اطلاعات، دفتر بودجه و تشکیلات، دفتر روابط عمومی و دفتر مدیریت و ارزیابی عملکرد و پاسخگویی به شکایات و مدیریت حراست، یک مرکز آموزش و تجهیز نیروی انسانی) و 30 اداره کل ثبت احوال استانی که به انجام وظایفی نظیر «سیاستگذاری، برنامه ریزی کلان، نظارت و ارزیابی، تدوین و اصلاح قوانین و مقررات و رویه های اداری، آئین نامه ها و دستور العمل ها و...» همت می گمارند و بالاخره تعداد 476 اداره اجرایی انجام فعالیتهای خدمات رسانی در زمینه امور سجلی و انفورماتیک می پردازند. ذیلآ به شرح مختصری از فعالیت های اصلی سازمان بسنده می گردد. وظایف سازمان ثبت احوال کشور به قرار

رحلت فقيه جليل ابوالقاسم عبدالکريم بن هوازن قشيري(465 ق)

عبدالکريم بن هوازن بن عبدالملک از قبیله مي;riلم& ي قشيري و ملقب به زين الاسلام يا شيخ الاسلام، مکتبي به ابوالقاسم، از بزرگان علمای قرن پنجم هجري مي;riلم& باشد. وي فقيه، محدث، مفسر، عارف، اديب، اصولي، کاتب، شاعر و در علوم عقلي و نقلی متبحر بود. التيسير في التفسير، الرسالة القشيريّه و مختصر المحصل از تالیفات اوست. وي هشتاد و نه سال عمر کرد و در نیشابور وفات یافت و در نزد قبر شيخ طريقت خود، ابوعلی دقاق، مدفون گردید. تولد "واسکو نونيز دوبالوا" کاشف اقيانوس آرام (1475م) (ر.ک: 8 ژوئن)

واسکو نونيز د بالبو (به اسپانیایی: Vasco Núez de Balboa) (زاده ۱۴۷۴ - مرگ ۱۵ ژانويه ۱۵۱۹) جستجوگر، کشورگشا و فرماندار اسپانیایی بود. او برای گذر از باریکه پاناما و رسیدن به اقیانوس آرام در ۱۵۱۳ نامور است. او که نخستین بار در ۱۵۰۰ میلادی به قاره نو گام گذاشته بود بنیانگذار سانتا ماریا لا آنتیگوا دل دارین - نخستین سکونت گاه پایدار اروپاییان در آمریکا- در کلمبیای کنونی هم بود. از دیگر کارهای او کامیابی در کشت ذرت بود که سبب پدید آمدن ماده خوراکی تازه ای برای مستعمره نشینان گشت. بنای یادبود بالبو در شهر پاناما بالبو سرانجام به جرم خیانت به دست گروهی که رهبریشان با فرانسيسکو پيزارو بود دستگیر شد و سر از تنش جداگردید. امروزه در پاناما و دیگر کشورها به افتخار او مکان های چندی به نامش نام گذاری گشته اند و واحد پول این کشور نیز بالبو نام گرفته است. همچنین یکی از دهانه های آتش فشانى ماه نیز به افتخار او بالبو نام گذاری گشته است.

رفت. دشمن با شلیک پرچم تیربار روی آب، از عبور نیروها از تنگه ام;riلم& الرصاص - بوارین جلوگیری کرد. مضافاً به این;riلم& که به;riلم& خاطر حساسیتی که دشمن نسبت به ام الرصاص داشت، در پدافند آن از ۹ رده مانع طبیعی و مصنوعی بهره می برد، به;riلم& طوری;riلم& که هرگاه از هر خط عقب رانده می شد، در خط بعدی که نسبت به خط قبلی اشراف و تسلط داشت، مقاومت می کرد. در این حال، با توجه به هوشیاری دشمن، امکان ادامه عملیات میسر نبود، لذا به;riلم& منظور حفظ قوا و طراحی مجدد عملیات آتی، از ادامه نبرد اجتناب شد. ذیل است: الف) ثبت ولادت و صدور شناسنامه ب) ثبت وفات و صدور گواهی ج) تعویض شناسنامه های موجود در دست مردم د) ثبت ازدواج و طلاق و نقل تحولات ه) صدور گواهی ولادت برای اتباع خارجه و تنظیم دفاتر ثبت کل وقایع و نام خانوادگی و) ایجاد پایگاه اطلاعات جمعیتی و صدور کارت شناسنایی ملی ز) جمع آوری و تهیه آمار انسانی سراسر کشور و انتشار آن ی) وظایف مقرر دیگری که طبق قانون به عهده سازمان گذاشته شده است.